

Anden Del. (Fortfald)

„Na!" svarede Majoren med trykt Pand... „Gud hjælpe mig! Jeg holder jo faste hver Dag." „Vi have besluden," vedblev Claus uden at lade sig stramme, „to Gæster hos os, som det maaste vil fornøje Majoren at gæste. Komstru Ollegaard og Johannes kom i Gaar til Skovlyst."

„Jeg?" spurgte hun, idet hun saa op, men trass igen fæstede Blikket paa sit Aræbejde; „naar du endelig vil vide min Mening, saa tror jeg, at det er kloge, vi holder os derfra." Naar han endelig vilde vide hendes Mening? At, Niels Falk, hvor kunde du dog kende de hyfftelste Ord for gode!

„Det glæder mig i Sandhed at høre," svarede Justitsraadens Raaden, „det var mig en højt pinlig Tanke at vide dig paa Kant med Autoriteterne; men er det saa din Hensigt fremdeles at blive i Gerstrup?" „Gud ved det hun," svarede Johannes alvorligt; han tænkte paa, at hans Blyst i den sidste Tid var bleven svagt, og at det muligt var Vorherres Villie, at han aldrig mere skulde forlade Gerstrup; men han holdt ikke af at vække Medlidenshed, og hans Moder kom nu ind med en Balle, hvorpaa der stod Vin og Røge. I det samme blev Justitsraadens Raaden kaldt ud, da der var en Bombe, der vilde tale med ham. Moder og Søn var nu alene.

men fordi Livets Hjende en Gang skulde gøre Ende paa alle hendes Glæder. Spad saa der bagved Døren? Hun vidste det ikke; hun troede ikke noget af det, Præsterne fortalte dem, og Bibelen havde aldrig været andet for hende end en gammel Eventyrbog med en god Moral. Udspredelse var hendes Næbante, naar mørke Tanker melde sig, og hun kom derfor den næste Morgen til det Resultat, at det vilde være baade hendes Mand og hende selv hienligt i nogle Dage at sjerne sig fra Stuepladsen. Hun overtraffede ham da med det Forslag, at de, naar de havde spist Frostkost, skulde begive sig paa en lille Rejse, først til en Embudsbroder i en af Nabobyerne, hvem de skulde et Besøg, og derfra til Hovedstaden.

9. Kapitel.

Hvad det er at beskifte sit Hus.

Det Bøseg, Johannes havde aftalt paa Sandbælggaard, gav paany Justitsraadens Uro i Blodet. Hans Hustru mærkede, at hans halve Sind var over paa Skovlyst, og at det pinte ham at skulde holde sig borte fra et Middagsafgilde, hvilket Majoren aledede ved sin Nærværelse. Selv var hun heller ikke ganske vel til Mode. Synet af Johannes havde draget saa meget Gærmeft, som hun strakte at glemme, frem for hendes Grindring, og det havde været hende en uhyggelig Velsættelighed at binde Kranzen til sin første Mand's Grav. Hun habede des-